

Még nem tette
magát túl a nő.
És a nő sem tette
túl magát a férfin.

cheater's

a visszavágó

regret

fine
selection

RACHEL VAN DYKEN

NEW YORK TIMES és USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

RACHEL VAN DYKEN

cheater's
a visszavágó
regret

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

PROLÓGUS

AZ ESŐ CSÖPÖGÖTT AZ ÁLLAMRÓL, ahogy Thatch puccos bejárati ajtaján dörömböltem.

Újra és újra.

Mint egy komplett őrült, csapkodtam. A könnyeim a szakadó eső cseppjeivel keveredve folytak végig az arcomon.

Én voltam „az a lány”.

Aki később este a barátja lakásához ment, a csődtömeg az érzelmi káosz közepén.

– Thatch! – Harmadszor is rácsaptam az ajtóra, a tenyeremet csípte az ütés.

Az ajtó végre kinyílt.

Thatchen nem volt se póló, se cipő.

A farmernadrágja úgy simult a testére, hogy azt már be kellett volna tiltani. De, elvégre plasztikai sebész volt – a tökéletességgel kereste a kenyerét.

Harag tört rám, majd... gyorsan felváltotta a bizonytalanság. Brooke, a lány, akivel rajtakaptam csókolózás közben, magasabb

volt nálam, és sportosabb. Tipikus sztriptíz táncos frizurája volt, süttött róla, hogy a fele póthaj, az arca pedig hibátlanul szép. Valószínűleg pont ilyesmire bukott Thatch. És a teste? Maradjunk annyiban, hogy bűnre teremtették.

És nézz csak ide!

Egy bűnös.

Egész életemben nem voltam még soha ennyire tudatában a vizes fekete pólómnak vagy a szagotott, bő farmeremnek.

A sötétkék Converse tornacipőm nyikorgott, ahogy egyik lábamról a másikra álltam.

– Mit akarsz? – Oldalra billentette a fejét. – Késő van.

A homlokomat ráncoltam. Ez most komoly? Miért viselkedik úgy, mintha épp engem kaptak volna hűtlenségen?

– Én... – A hangom rekedt volt a sírástól. – Sajnálom, hogy elszaladtam. Én csak... mérges voltam. – Az arcát mintha kőből faragták volna. Semmi mosoly, de még csak a harag jele sem, pusztán a hideg közöny, amitől legszívesebben átkaroltam volna a hirtelen megdermedő testemet. – Meg akarom próbálni, Thatch. Én...
– A hangom alig volt több a suttogásnál. – Szeretlek.

Visszatartottam a lélegzetem.

Nem mondta, hogy ő is szeret.

Valójában néhány pillanatig egy mukkot sem szólt.

Az a néhány pillanat óráknak tűnt.

Végül a halántékához szorította az ujjait, majd vállat vont. – Közünk már vége, Austin.

– De...

Az ajtó kattánva becsukódott az arcom előtt, egy pisztolylövés véglegességével.

ELSŐ FEJEZET

AUSTIN

TŰZ VAN! – Valaki olyan hangosan kezdett el kiabálni, hogy pánikszerűen riadtam fel álmomból. A szívem vadul kapált, ahogy gyorsan átvizslattam a szobámat, lángokat vagy füst nyomát keresve.

Rózsaszín fal. *Utáltam* a rózsaszínt. A rózsaszín fal nagyjából összefoglalt mindent, amit rólam tudni kellett. Nevezetesen, hogy az életemet nem saját magam irányítom. Azért volt rózsaszín a falam, mert az anyám szerette a lány színeket, és azt akarta, hogy a szobám nőies legyen.

És a régi One Direction poszter, középen a seggfej Zaynnel? Nos, a normális tinédzserek falán is ilyen volt, nem? Legalábbis az apám ezt mondta, és nekünk mindig a szavazók kedvében kellett járnunk. És amikor a helyi hírekbe riportot készítettek a házunkról, igazán nagy sikert aratott. Nézzétek ezt az ízig-vérig amerikai kitűnő tanulót és az ő teljesen normális középiskolás szobáját! Hurrá nekem! Szóval a fal rózsaszín volt, én meg bámulhattam a One Directiont.

A pokolba veled, Zayn, a pokolba veled!

A levegőbe emelve megráztam az öklömet. Részben azért, mert még mindig dühös voltam rá, amiért kivált a csapatból, de leginkább azért, mert nagyon dühös voltam magamra, hogy hagytam, mások irányítsanak.

Felpislogtam a fehér plafonra, a szemem végre száraz volt a sok sírás után. Már nem maradt több könnyem. Felsőhajtottam.

Nincs tűz.

Nincs hőség.

Csak. Semmi.

Újra pislogtam. Csak nem képzelődtem, hogy valaki azt kiabálja, hogy „Tűz van!”? Tényleg ennyire kimerült lennék?

– Ó, nézzenek oda, hát ébren vagy! – Avery, a legjobb barátnőm táncolt be a gyerekkori szobám ajtaján, egyik kezében egy tál csokis sütivel, a másikban egy pohár borral. – Már attól tartottam, hogy meghaltál!

– Micsoda? – Ásítottam, elmerevedett karomat a fejem fölött kinyújtóztatva. Csokoládédarabkák hullottak az arcomra, ahogy kinyitottam összeszorított markomat. Odanézzenek, még mindig maradt belőle! – Miért lennék halott?

– Mert olyan szagod van. – A barátnőm elfintorította az orrát. – És az a hír járja errefelé, hogy felhagytál a zuhanyzással, és úgy döntöttél, nem borotválod többé a lábadat sem. – Feltartotta a kezét.

– Mi? Mit csinálsz? – Hunyorogtam, és megpróbáltam összpontosítani. – Miért tartod úgy a kezéd?

– Girl power! Csapj bele! – Ökölbe szorította a kezét. – Vagy ökölpacsizunk?

– Miért vagy itt? A szobámban? Nem hétfő van? Nem a munkahelyeden kellene lenned? – Miután Avery meghúzta a főnökét – szó

szerint –, és megtalálta az ásó-kapa-nagyharang párját a gyerekkori barátja-és-vagy-ellensége személyében, áthelyezték egy másik osztályra, ahol olyan sok szerveznivaló akadt, hogy már szinte sajnáltam, amiért ennyit kellett túlóráznia. Mindkettőnk időbeosztásának köszönhetően alig láttuk egymást az elmúlt héten.

– Szombat van – forgatta zöld szemét Avery. – Ma szombat van, Austin, azaz hétvége! – Felkapott egy félig megevett müzliszeletet, és elfintorodott. – Ez minden, amit ma ettél?

Kikaptam a kezéből a müzlit, és szinte rámorogtam.

– Az az enyém!

– Hú, az átalakulásod teljes. Egy szőrös, bűdös hajú bestiává változtál, és... – Összeszűkülte a szeme. – Édes Istenem, Cheetos van a hajadban!

– Tényleg? – Erre izgatottan kaptam fel a fejemet.

– Nem! – Rácsapott a vállamra. – Látod? Pontosan ettől tartottam! Mindig ezt csinálod, ha szomorú vagy. Visszatérsz a középis-kolás kori önmagadhoz. – Mindentudó pillantást vetett rám. Azt, ami mindig is jelen volt a viharos gimnáziumi éveink alatt, amikor az akkori barátom, Braden, szó szerint kiütött a kezemből egy szelet kenyeret a szalagavató estéjén, mert azt mondta, hogy attól el fogok hízni. Már attól kirügyezett a képem, ha csak rá gondoltam!

Avery felsóhajtott.

– Rejtegetsz nasit az ágyadban? – Felrántotta a takarómat, ezzel felfedve a székenemet. – MoonPie keksz az éjjeliszekrényedben! – A mozdulatai túl gyorsak voltak.

– Ne, azt ne!

Elkéstem.

Alig tudta kihúzni a fiókot a csokoládés MoonPie kekszek áradatától, ahogy a padlóra kezdtek záporozni.

– Austin. – Avery lassan megrázta a fejét, és kinyújtotta felém a kezét. – Add ide a Mountain Dew-t.

Braden utálta a Mountain Dew-t.

Ezért vettem Pepsi részvényt abban a pillanatban, hogy szakítottunk.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – szipogtam, miközben megpróbáltam a bontatlan üdítőt messzebbre tolni a párnám alatt.

– Egy! – Feltartotta az egyik ujját. – Kettő!

– Ne számolj tovább! Nem hagyom, hogy megfenyegessenek a saját szobámban!

A szobában, amiben még mindig laktam, ameddig befejezem az egyetemem. A szobában, ami emlékeztetett mindarra, amiért leginkább egyetemre akartam menni.

– Három! – Avery átvette magát rajtam, a körmeivel a karomba mart, miközben a párnám alatt kotorászott, ezzel a padlóra lökve a doboz Mountain Dew-t. – Ó, Austin, formaldehidet tesznek ezekbe a cuccokba!

Összeszorítottam a szemem.

– Csak menj el!

– Nem. Nem megyek el, és nem csak azért, mert ezzel próbálok savanyítani a testedet, mint az uborkát... Nézd, már egy hónap telt el azóta. – Elítélő ujjal mutatott az üdítős dobozomra. – Túl kell tenned magad rajta.

Rajta.

Mert nem voltam hajlandó kimondani az ő nevét.

Mert a nevét kimondani olyan volt, mintha csak kértem volna, hogy kísértsenek az érzések. A közelsége, a durva keze, ahogy végigsimított a testemen, ahogy úgy csókolt, mintha aranyat akart volna szerezni a futamban, vagy ahogy soha, de soha nem engedett

el maga mellől anélkül, hogy meg ne szorította volna a kezemet és gyengéden szájon ne csókolta volna, mintha azt akarná mondani: „*Hé, csak meg akartalak érinteni.*”

Már az álmok is elég rosszak voltak.

De az emlékek?

Még annál is rosszabbak.

Napközben nem voltam hajlandó rá gondolni, mert az csak még nagyobb hatalmat adott volna neki, de a testemnek más elképzelései voltak éjszakánként, amikor a sötétség fojtogatóan csendes magányba burkolt.

Minden tökéletes volt.

És aztán egyszer csak. Már nem volt az.

A francba!

A könnyek újra eleredtek.

Hát persze.

Fájt a mellkasom. Mint egy idióta, úgy dörzsölgettem, de a szív-fájdalom semmitől sem akart elmúlni. Ha ehhez még hozzáadom az iskolai stresszt, csak egy nagy rakás kimerült szerencsétlenség voltam, képtelen bármire anélkül, hogy ne zokogjam a szememet vörösré, és ne igyak rengeteg kávé azért, hogy meg ne bukjak az életben... Vagy az óráimon.

Az iskolai stresszről tudtam, hogy el tudom viselni. Azt mindig is jól bírtam.

A családi stressz is mindig jelen volt az életemben.

A kimerültség? Nos, ez jellemző egy egyetemi hallgatóra.

De ez az egész Thatch-ügy? Ez volt az, ami teljesen kikészített. Ez tartott ébren éjszakánként. Ez vezetett ahhoz, hogy amikor beadtam az utolsó projekt munkámat, a professzorom megadta a campus pszichológusának forródrótszámát.

Thatch.

Miért?

Miért voltam ilyen szerencsétlen a pasikkal?

Ő *eredetileg* csak egy igazán dögös egyéjszakás kalandnak indult. Erről megállapodtunk, de aztán minden megváltozott. Szerintem teljesen örült, aki nem akar többet ebből a férfiből az első éjszaka után. És amikor abból az egy éjszakából lett egy második, aztán még egy és még egy, és a dolgok kezdtek részemről komolyra fordulni, amikor bevallottam neki, hogyan érzek iránta valójában, akkor kellett volna felhúznia a nyúlcipőt! Mert ezt teszik a faszszopó családok! Valami béna kifogást találnak ki, hogy „jó móka” volt, majd behúzott farokkal elmenekülnek. De ő mit csinált ehelyett? Azt mondta: „*Próbáljuk meg.*”

Próbáljuk.

Meg.

Úgy mint, legyünk többek szexpartnereknél, akik addig csak minden második szombaton jöttek össze, amikor én nem voltam fülig merülve a kutatásba, ő pedig nem mosakodott épp be valamiféle béna mellműtétre.

Próba.

Így hát megpróbáltuk.

És működött.

És fantasztikus volt.

Amíg egyszer csak már nem volt az.

Egészen addig, amíg a leopárd jól meg nem nézte magát a tükörben, és azt nem gondolta magában, hogy: „*Azt a teremburáját, tényleg hiányoznak azok a foltok! A fenébe! Engem nem lehet megszelídíteni!*” Ide illeszd be a megfelelő Miley Cyrus-dalszöveget.

Vége a történetnek. Nincs happy end.

Mert a leopárd hagyta, hogy egy lány, aki nem én voltam, a szemem láttára marcangolja szét a szájával, órákkal azelőtt, hogy bevallotta, *aggályai vannak* a megállapodásunkkal kapcsolatban.

Hogy micsoda? Mintha aláírtunk volna egy szerződést vagy ilyesmi?

Ez kellett volna legyen az első jel.

Ehelyett én teljesen figyelmen kívül hagytam, és aztán rajtakaptam Thatchet, hogy a legjobb barátnőm nővérével smárol.

És miután jól kibőgtem magamat, másnap elmentem a lakására, és azt mondtam neki, én tényleg meg akarom próbálni, hogy a dolgok működjenek közöttünk.

Ő nemet mondott. És szakított velem.

Velem!

Mintha én lennék az, aki valami rosszat csinált! Amikor én hajlandó lettem volna megbocsátani neki és elfelejteni, amit tett – hajlandó lettem volna teljesen túllépni rajta! Mert kedveltem őt. Egy idegesítő hangnak, ami a mellkasomban dörömbölt, más néven a szívemnek is nevezett hangnak más érzései voltak, erősek, olyan érzések, amik arra emlékeztettek, milyen gyengéd volt hozzám, milyen szerető, milyen gondoskodó. Hogy mennyire kiakadt, amikor arról meséltem neki, hogy a szüleim sosem babusgattak engem, és hogy mennyire gondoskodó volt, amikor bevallottam, mennyire stresszel a suliban.

Jól van! Beismerem. Szerettem őt.

Szerettem. Múlt időben.

Még mindig nem tudtam ránézni a tengerészkek Converse tornacipőjére vagy a kedvenc farmeremre úgy, hogy ne törjek ki könnyekben. Aznap este viseltem őket, amikor szakított velem, majd csendben becsukta az orrom előtt az ajtót.

Az ajtó kattanasának hangja akár egy pisztoly elsülése is lehetett volna.

A fájdalom valószínűleg ugyanolyan volt.

Kopogtam.

Újra és újra.

Végül az egyik szomszéd már azzal fenyegetőzött, hogy kihívja a rendőrséget. Észre sem vettem, hogy zokogok, csak amikor beszálltam a kocsimba, és belenéztem a tükörbe.

Az az ember megtört engem.

És még csak nem is tűnt úgy, mint aki sajnálja.

Avery egy hangos sóhajjal elsöpörte az útból a Snickers-csomagolásokat, és leült az ágyamra, kezét az ölembe téve.

– Hamarosan jobb lesz, ígérem!

– Nem – szipogtam.

– Attól jobban éreznéd magad, ha azt mondanám, hogy fogtam egy festékszóró kannát, és cicit rajzoltam neki néhány plakátjára a belvárosban?

Nevetni kezdtem.

– Igen.

– Sajnos nem mondhatom. Biztos vagyok benne, hogy az ilyen szarságokért börtönbe csuknak, de nekem összejött valami még jobb!

Felélénkültem.

– Ó, látom a bosszúálló tekintetet a szemedben, ez már tetszik! A bosszúval már tudok dolgozni. Amivel nem tudok együtt dolgozni, az a Szomorú Austin. Utálok Szomorú Austint, cseppet sem szóra-koztató, és ezt azért mondom, mert szeretlek, de Szomorú Austin egy nap még cukorbetegséget fog okozni Fantasztikus Austinnak. – Előhúzott egy zacskó Skittlest az ágy végéből, és a padlóra ejtette.

– Az nem az enyém – mondtam védekezően, miközben a cukros, ragacsos, színes kis draszték iránti vágytól összefutott a nyál a számban.

– Elfelejtettem, hogy még mindig van egy képzeletbeli barátod, aki titokban belopózik a szobádba, és nasikkal szórja tele az egész szobát.

– Hé, ez a kifogás működött, amikor nyolcéves voltam! A szüleim tökre bevették. – Valószínűleg azért, mert többnyire egyáltalán nem is törődtek velem.

Én látható, de nem hallható kellett legyek, és aztán amikor eljött az idő, hogy porondra lépjek apuci kampányaiban, aranyos kis beszédeket magoltam be, és ügyeltem rá, hogy olyan ruhát viseljek, ami csak pár centivel ért a térdem fölé. A szüleim szerettek engem... Csak elég furcsa módon mutatták ezt ki.

– Ezt úgy hívják, hogy „ráhagyni”, édesem. – Avery megpaszkolta a kezemet és felállt. – És én erre nem vagyok hajlandó. Szóval, Szomorú Austinnak mennie kell! Az első lépés az, hogy beismered, hogy problémád van, és neked – a szomszédos fürdőszoba irányába mutatott – van ám problémád! Olyan szagod van, mint a sajtnak.

– De én szeretem a sajtot – suttogtam vágyakozva. – Tudnék is most rögtön enni egy kis sajtot. – Hol a fenében lehet a Goudám, amikor szükségem van rá?

– Nem a jó fajta sajt, Austin! – Avery elfintorította az orrát.

Összeroskadt a vállam.

– Austin – kezdte komoly hangon Avery, ami azt sugallta, hogy vége a kesztyűs kézzel való bánásmódnak, kész elővenni a nagygyúkat. – Okos vagy, motivált, fantasztikusan jó barát, és már csak néhány hónap választ el a diplomád megszerzésétől! – Bólintottam. Igaza volt. Tudta, hogy pontosan mit kell mondania. Nem

véletlenül igyekeztem olyan pokolian, és dolgoztam halálra magam.

– Különben is, tényleg olyan akarsz lenni, mint az anyukád?

És itt is volt.

A kés megcsavarása a sebben.

Visszahőköltem.

Hangos sóhaj szökött ki az ajkaim között. De Avery egyáltalán nem vette a jelet, hogy abba kellene hagynia a monológját, mielőtt még sírva fakadok, vagy megfojtom egy párnával.

– Mindent feladott az apádért. A tanulmányait. A hobbijait. És most nézz rá!

Igen, anyám a tökéletes stepfordi feleség volt, feszes mosollyal. A tökéletes trófea feleség. A tökéletes minden.

Teljesen az apám tökéletességről alkotott elképzelése szerint formálva.

Megborzongtam.

Ez nem lehet az én jövőm.

– Te nem ezt akarod, ugye?

– Thatch nem változtatott volna ilyenné – mondtam védekezően. Bár a lelkem mélyén tudtam, hogy ha már a párkapcsolat ilyen korai szakaszában hajlandó vagyok elnézni a hűtlenséget, akkor máris elvesztettem önmagamból egy igen fontos darabot. A homlokomat ráncoltam. – Mi a fene!

Avery hátraugrott.

Ökölbe szorítottam a kezem.

– Vissza akartam fogadni!

Kikerekedett a szeme.

Megráztam a fejem, ezzel kitisztítva a gondolataimat.

Az a szemétláda! Feláldoztam volna érte a büszkeségemet! Ő meg becsapta az ajtót az orrom előtt!

Az. Orrom. Előtt.

– Mi ez a bosszú, amiről beszélsz? – kérdeztem. Jobban kezdtem érezni magam, mint az elmúlt hetekben bármikor, valószínűleg azért, mert hirtelen rájöttem, hogy dühös akarok lenni rá, nem pedig szomorú miatta. Le akartam vágni a golyóit és megetetni őket a piranhákkal, miközben ő végignézi az egészet.

– Először is... – Avery elhúzta a kezemet a karjáról, mert úgy tűnik, a bőrét szorongattam az ujjaim között. – Ez itt a karom, nem Thatch arca. Másodszor... – Elvigyorodott. – Leitattam Lucast, és sok piszkos titkot kihúztam belőle Thatchról, annyi mocskot, hogy mocskos kislánnyá változtam, és...

Befogtam a fületem.

– Csak biztos akartam lenni benne, hogy figyelsz. – Kacsintott egyet. – Hadd fogalmazzak így. Egy pasi átvág, megcsal, és te vagy az, aki az ágyban fetrengve zabálja az összes kalóriát és utálja az életet? Na, azt már nem! Mi nem szomorkodunk, hanem begurulunk!

– Begurulunk? Ez valójában nem düh, Avery.

– A „düh” nem rímel a „szomorúra”, ezt most hagyd rám. – Öszszecsapta a kezét az arcom előtt. – Na jó, unom már, hogy a számon keresztül vegyem a levegőt! Menj zuhanyozni, mielőtt beküldik a vegyvédelmiseket!

A szememet forgattam.

– Ne légy már ilyen melodramatikus!

– Anyukád tegnap talált egy egeret.

Felhorkantottam. Az anyám csak azért jön be a szobámba, hogy ellopja a ruháimat. Amikbe foggal-körömmel küzdött, hogy beleférjen. A spinning edzés a függősége volt – mivel ő is édesszájú volt, így nem volt nagyon más választása, mint naponta edzésre járni, ha tökéletes akart maradni.

A tökéletes apámért.

A tökéletes családkért.

Öklendezni kezdtem.

– És?

– A szobádban. Egészen biztos vagyok benne, hogy Cheetos-túl-
adagolásban halt meg.

– Hazudsz.

– Felpuffadt a gyomra. Temetést rendeztünk neki, meg minden.

Csak forgattam a szememet az egyértelmű túlzáson, ahogy las-
san elindultam a fürdőszoba felé, majd az ajtóban megálltam és sut-
togva megfordultam.

– Kösz, Avery!

– Mit?

– Hogy seggbe rúgtál.

– Ó, az a rész majd később jön. – Rám kacsintott. – Csak ne fe-
ledd... A bosszú édesebb is lehet, mint... – Elfintorította az arcát, és
a karjával körbeintett a szobán. – Bármi is folyik idebent.

Bólintottam, és becsuktam magam mögött az ajtót.

Igaza volt.

El fogom pusztítani Thatchet.

És amikor végeztem vele?

A szíve összetörik és megszakad – ahogy az velem történt...
ahogy az velem történik még mindig.

MÁSODIK FEJEZET

THATCH

— **N**E HARAGUDJ, MI A FENÉT MONDTÁL AZ ELŐBB? Tökre motyogtál.

Lucas eltakarta a száját a kezével, és mormogott valamit az orra alatt a részegségről és egy pulykáról.

– Mit csináltál milyen pulykával? – Megráztam a fejem. – Mert tényleg nem akarsz tudni, mire gondolok most.

Lucas sóhajtva leengedte a kezét, és nagyot kortyolt a kávéjából. Az elmúlt öt percben a Starbucksban ültünk, és közben Lucas arról motyogott, hogy el kell mondania valami fontosat.

Ránéztem az órára.

– Nézd, egy óra múlva műtétem lesz, úgyhogy ha esetleg... – fel-emeltem a kezem és intettem egyet a levegőben –, csak egy másodpercre normális lennél, az remek lenne.

Négy éve ő a legjobb barátom, és a legjobb szárnysegéd, akit egy egyedülálló srác csak kívánhat magának.

Egészen addig, amíg nyakörvet nem tett a farkára, és a barátnőjének, Averynek nem adta a pórázt.

Fájdalom hasított a mellkasomba.

Nem vettem róla tudomást.

Gyomorégés.

Megbánás.

Valójában mind ugyanaz.

– Elképzelhető, hogy berúgtam – mondta végül Lucas. Sötét szeme köztem és a kávécsésze között ugrált, végül visszaneézett rám.

– És... mondtam egy s mást.

– Lucas Thorn. – Egy nő, valószínűleg a sok exe közül az egyik, lépett oda hozzánk.

– Ne most – mondta unott hangon. – Nekem már nincs listám.

A szóba jöhető nők listájára utalt, akikkel randizott és akiket megcsalt, miközben végig azt mondogatta nekik, hogy ez nem megcsalás, ha ők is tisztában vannak vele, hogy ez történik.

Szóval egy egytől tízig terjedő skálán a Sátán tízes lett volna, Lucas pedig kilenc és feles – kérdezd csak bármelyik nőt, akit megaláztott.

Az egyikük egyszer felénk is sziszegett – félig-meddig azt vártam, hogy szenteltvizet önt Lucas képébe, és követeli, hogy égjen a pokol tüzén.

A nő egyikünkéről a másikunkra nézett, majd az orra alatt azt motyogta, „*Még mindig egy szemétláda vagy*”, majd dühösen eltrapolt.

– Berúgtál – ismételt meg, mintha mi sem történt volna, hiszen a barátom figyelméért mindig a nők egész serege versengett. Ő már csak ilyen volt. És mindig is ilyen lesz. – És mondtál egy s mást.

– Fontos dolgokat. – Összerándult. – A francba, oké, akkor csak egyszerűen elmondom.

– Hála az égnek!

– Meséltem Averynek rólad.

Megdermedtem, szólásra nyitottam a számat, aztán megint megdermedtem.

– És amikor azt mondd, hogy meséltél neki rólam, akkor gondolom nem arra céloz, hogy elmesélted neki, hogy volt egy kicsi pónim és egy Spike nevű halam?

– Azt hittem, a kutyád neve Spike.

– Spike meghalt. Muglira gondolhatsz.

– Aha! – Lucas csettintett az ujjával. – És igen, pontosan, ez a vallomásom, Avery tud dolgokat. – Ideges arckifejezése ennél sokkal többet sejtetett, de nem volt időm kifaggatni arról, hogy mégis milyen szaros drogot szedett be, ami most vallomásra kényszerítette arról, hogy elmondta Averynek, kis koromban voltak háziállataim.

Ha a múltam bármit is elárult rólam valakinek, akkor csak annyit, hogy nem vagyok egy komplett seggfej, mivel már kisgyerekként tudtam, hogyan kell állatokról gondoskodni; tehát képes voltam arra, hogy valódi emberi lényekről is gondoskodjak.

Nem mintha akartam volna.

– Nem vagyok teljesen kibékülve azzal, ahogy az előbb úgy lehallkítottad a hangodat, aztán rám mutattál, mintha te lennél Harry Potter, aki megbocsáthatatlan átkot szór rám – motyogtam sunyi barátomnak.

– Soha nem Harry Potterelnélek meg – mondta nyugodt hangon. Mi mindketten nagyon komolyan vettük a Harry Pottert.

– Kösz, haver! Jót beszélgettünk. – Felálltam és ásítottam egyet. Bármit megtennék – még ha illegális is – azért, hogy többet alhassak,

de mostanában egy bizonyos nő kísértette az álmaimat, és a munkám is jól ment, nem mintha panaszkodtam volna, de ez oda vezetett, hogy két végén égessem a gyertyát. – Egek, miért akar minden nő olyan implantátumokat, amik súlyos hátproblémákat okozhatnak?

– Komolyan arról panaszkodsz, hogy egész nap melleket fogdosol? – Lucas döbönt pillantást vetett rám, olyat, ami miatt kételkedni kezdtem saját épelméjűségemben.

– Aha. – A szabad kezemmel megpaskoltam az arcomat, hogy felébredjek. – Pokolian unalmas, inkább csinálnék egy orrplasztikát.

– Egy orrot. – Lucas a szemét forgatta. – Inkább orrot csinálsz, mint melleket. Te jól érzed magad?

– Remekül – csattantam fel. Ez ritkán fordult elő velem. – Csak ennyi lenne? Rosszul érzed magad, amiért Averynek elmeséltél rólam ezt-azt?

– Igen. Csak ennyiről van szó. – A sarkán hintázott. Sunyi tekintete nem keltett bizalmat bennem a beszélgetésünkkel kapcsolatban, mégsem volt más választásom, mint nem venni tudomást a zsigereimben érzett bizsergő érzésről, ami arra figyelmeztetett, hogy valami megváltozott az univerzumban.

A bizsergő érzés egészen az irodáimig elkísért.

És aztán újra elkezdődött, amikor benyomtam a harmadik emelet gombját, és vártam, hogy a lift felemelkedjen.

Amikor a fények hirtelen pislákolni kezdtek felettem, és a lift megállt, magamban mormogtam.

– Ez baromság!

Nem voltam hajlandó babonás lenni, csak mert a legjobb barátomnak rossz napja volt, és úgy döntött, hogy engem is bevon ebbe.

Átléptem a padló repedésein, ahogy elhaladtam az irodám mellett, és egyenesen a műtőbe mentem. Mielőtt bemosakodtam volna, megcsókoltam a nyakamban lógó, kalapácsot formáló medált, és betűrttem a műtősruhám alá.

Minden rendben van.

Minden teljesen és tökéletesen rendben lesz.

Szent ég!

Nem volt minden rendben.

Ez nagyon messze volt a rendbentől.

A beteg nem halt meg – hála az égnek! De a beavatkozás, aminek csak kilencven percig kellett volna tartania, háromórára nyúlt. Igazán hasznos lett volna, ha a páciens megemlíti, hogy vérhígítót szed.

El is vérezhetett volna.

A mellei miatt.

Általában soha nem kockáztattuk meg a műtétet, ha a beteg kórtörténetében vérrögök szerepeltek, és emiatt vérhígítót szedett – de úgy tűnik, a nő az életét akarta kockáztatni, csak azért, hogy jobban nézzen ki a fürdőruhájában. Most durván fogalmaztam. De azzal, hogy a beteg ezt elhallgatta előlem, veszélybe sodorta a saját életét.

Lehúztam magamról a műtősruhámat, kinyitottam az ajtót, bedobtam az irodám előtti szennyestartóba, majd ismét becsuktam magam mögött.

Valami nem stimmel, furcsa volt. Még mindig ideges voltam, miután beszéltem Lucasszal, és fogalmam sem volt, hogy miért, bár volt egy sejtésem, mi lehetett az oka.

Nyomorúság. Nyomorúságosan éreztem magam. És tudtam, hogy ezt csak magamnak köszönhettem, de ettől még nem fájt kevésbé.

Elkáromkodtam magam, és vakon benyúltam az irodai szekrényembe a ruháimért.

És ismét benyúltam.

És aztán még egyszer, mert az elmúlt két évben, amióta csak befejeztem a rezidensképzésemet, a ruháim mindig ugyanott voltak.

Mindig.

Megfordultam, hogy ténylegesen a szekrény felé nézzek. A fafogas üres volt.

Teljesen üres.

– A rohadt élet! – kiáltottam fel. Hol lehetnek a ruháim? A szobámban öltöztem át, ahogy mindig is tettem műtét előtt, majd felakasztottam őket. Körbepillantottam, hátha találok valamit, amit magamra húzhatok.

De nem láttam semmit.

Tök mindegy. Akkor csak visszaveszem a műtősruhámat.

De amikor kinyitottam az iroda ajtaját és kidugtam rajta a fejem, a szennyestartónak csak hűlt helyét találtam.

Soha nem szokták elvinni, csak a nap legvégén.

A francba, kezdtem elveszíteni az eszemet!

Oké, Thatch, gondolkozz!

Kimerülten dörzsölgettem az arcomat, és próbáltam kiötölni valami olyan megoldást, amiben nem kell teljesen meztelenül végigsétálnom a folyosón.

Mert az voltam.

Meztelen.

Nem voltam hajlandó alsóneműt viselni műtéték alatt.

Ez volt az egyik rituálém.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Szerettem a lehető legkényelmesebben érezni magam. Rapzenét hallgattam, miközben orrplasztikát és mellplasztikát csináltam az embereknek, és szabadon lógtam.

– A rohadt élet!

Tárcsáztam a recepciószunkat. Legalább valaki hozhatna nekem egy tiszta műtősruhát.

Egyből hangpostára ment.

Amikor újra kinéztem a folyosóra, teljesen üres volt. Mintha az egész rendelőm egy szekta tagja lett volna, és hirtelen mindenkit a bázisra rendeltek.

Csendesen becsuktam az ajtót, és imádkoztam, hogy legalább az edzőtermi táskámat a szekrényben hagytam. Kinyitottam az ajtót, de nem találtam ott a táskát. Viszont szépen összehajtogatva ott volt a földön egy tapadós biciklisnadrág és egy sárga kerékpáros versenymez.

Tuti biztos, hogy ezek nem az enyémekek, de mi más választásom volt?

Elharaptam egy káromkodást, felhúztam a rövidnadrágot a térdemig, és összerándultam – olyan szűk volt a combom körül, hogy meg sem lepődtem volna, ha a farkam komoly vérveszteséget szenved miatta. Haha, hát ezt imádná Austin! A hűtlennek – az ő szavai, nem az enyémekek – már nem áll fel többé, mert olyan biciklisnadrágot húzott magára, ami nem illett rá, mert valaki ellopta az átkozott ruháit!

Talán azért tűntek el a ruháim, mert új voltam a rendelőben; és eddig, ellentétben a másik új sebésszel, aki velem egy időben kezdett itt, én még nem estem át semmiféle beavatási szertartáson. A hírnevem miatt, miszerint én végeztem a városban a legnagyobb mellnagyobbító műtéteket, nagyon keresett voltam, és rengeteg ajánlatot